

S tretjim pritožbenim razlogom pritožnik trdi, da je Sodišče prve stopnje nepravilno uporabilo pravo s tem, da je ugotovilo neobstoje zlorabe pooblastil s strani OPSP. Cilj uporabe začasnih uslužbencev je bil namreč zmanjšanje števila prostih mest pri Komisiji in zlasti zapolnitev vrzeli zaradi pomanjkanja oseb z uspešno opravljenim natečajem.

Vendar naj ta zadnjenavedeni cilj nikakor ne bi bil dosežen z zavrnitvijo podaljšanja pogodbe pritožniku na podlagi uporabe pravila o preprečevanju kopičenja, saj naj bi bilo njegovo delovno mesto objavljeno pred vsakršno objavo čakalnih seznamov. Še več, na to delovno mesto naj bi za dolgo obdobje zaposlili drugega začasnega uslužbenca, medtem ko naj bi bile pogodbe vseh drugih začasnih uslužbencev, zaposlenih za kratko obdobje v istem direktoratu avtomatično podaljšane, in sicer brez predhodne objave njihovih delovnih mest.

Nazadnje, kršeno naj bi bilo načelo enakosti, saj naj bi bile pogodbe vseh drugih začasnih uslužbencev, ki so bili razen dolžine delovne dobe v primerljivem položaju, podaljšane brez objave njihovih delovnih mest, v njegovem primeru pa je bil uporabljen drugačen postopek. V teh okoliščinah naj bi bilo dokazno breme med postopkom pri Sodišču prve stopnje nepravilno obrnjeno, saj bi morala Komisija – in ne pritožnik – dokazati, da je upoštevala pravila, ki jih je sama postavila.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Oberlandesgericht Wien (Avstrija) 15. januarja 2009 – Wood Floor Solutions Andreas Domberger GmbH proti Silva Trade, SA

(Zadeva C-19/09)

(2009/C 82/22)

Jezik postopka: nemščina

Predložitev sodišče

Oberlandesgericht Wien

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Wood Floor Solutions Andreas Domberger GmbH

Tožena stranka: Silva Trade, SA

Vprašani za predhodno odločanje

1. a) Ali se druga alineja člena 5(1)(b) Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in prizna-

vanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah⁽¹⁾ (skrajšano Bruseljska uredba I) uporablja v primeru pogodbe o opravljanju storitev tudi, kadar se storitve po dogovoru opravljajo v več državah članicah?

V primeru pritrdilnega odgovora na to vprašanje: ali je treba navedeno določbo razlagati tako,

- b) da se kraj izpolnitve značilne obveznosti določi glede na kraj, v katerem je center dejavnosti izvajalca storitev, ki se presoja glede na čas, porabljen za dejavnost, in glede na pomen dejavnosti;
- c) če centra dejavnosti ni mogoče določiti, pa da je tožbo glede vseh pravic iz pogodbe mogoče vložiti po izbiri tožnika v vsakem kraju opravljanja storitev znotraj Skupnosti?

2. V primeru negativnega odgovora: ali se člen 5(1)(a) Bruseljske uredbe I uporablja v primeru pogodbe o opravljanju storitev tudi, kadar se storitve po dogovoru opravljajo v več državah članicah?

⁽¹⁾ UL L 12, str. 1.

Tožba, vložena 15. januarja 2009 – Komisija Evropskih skupnosti proti Portugalski republiki

(Zadeva C-20/09)

(2009/C 82/23)

Jezik postopka: portugalsčina

Stranki

Tožeča stranka: Komisija Evropskih skupnosti (zastopnika: R. Lyal in A. Caeiros, zastopnika)

Tožena stranka: Portugalska republika

Predloga tožeče stranke

— Ugotovi naj se, da Portugalska republika s tem, da je v okviru ureditve iz zakona št. 39-A/2005 določila ugodnejše davčno obravnavanje za obveznice javnega dolga, ki jih je izdala le portugalska država, ni izpolnila obveznosti iz člena 56 ES in člena 40 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru (EGP);

— Portugalski republiki naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Komisija je septembra 2005 prejela prijavo, da nekatere določbe iz „*Regime Excepcional de Regularização Tributária de elementos patrimoniais que não se encontrem no território português em 31 de Dezembro de 2004*“ (posebna davčna ureditve za premoženje, ki se na dan 31. decembra 2004 ni nahajalo na portugalskem ozemlju), ki je bil sprejet z zakonom z dne 29. julija 2005 št. 39 – A/2005, niso združljive s predpisi Skupnosti in Sporazumom o Evropskem gospodarskem prostoru (EGP).

V navedenem *Regime Excepcional* je določeno, da morajo zavezanci znotraj davčne ureditve plačati znesek, ki ustreza 5-odstotni vrednosti premoženja, ki je bilo navedeno v napovedi davčne ureditve in da se ta stopnja prepolovi, če je vse ali del v napovedi navedenega premoženja v obliki obveznic portugalske države, in da to znižanje velja tudi za drugo premoženje, v primeru ponovnih naložb v višini njihove vrednosti v obveznice portugalske države, do datuma predložitve napovedi davčne ureditve.

Komisija trdi, da *Regime Excepcional de Regularização Tributária* v zvezi z vračanjem premoženja v domovino in investiranjem v obveznice portugalske države pomeni ugodnost v obliki uporabe znižane stopnje na premoženje, ki so obveznice portugalske države, ali na vrednost premoženja, ki je bilo ponovno investirano v obveznice portugalske države. Tako so osebe, ki koristijo to ureditve, odvrnjene od tega, da ohranijo svoje premoženje v drugih zakonsko urejenih oblikah, ki niso obveznice portugalske države.

Sodišče Evropskih skupnosti je že razsodilo, da nacionalni davčni predpis, ki odvrča davčne zavezance od investicij v drugih državah članicah, pomeni omejitev prostega pretoka kapitala v smislu člena 56 ES.

Komisija v obravnavanem primeru meni – čeprav ne prereka, da morajo biti obveznice javnega dolga davčno ugodneje obravnavane – da je nižja davčna stopnja, ki je v uporabi le za zakonsko urejeno premoženje v obliki obveznic portugalske države, diskriminatorna omejitev pretoka kapitala, ki je prepovedana s členom 56 ES in ne more biti utemeljena na podlagi člena 58 ES.

Pravila glede prostega pretoka kapitala iz Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru so v bistvu enaka tistim iz Pogodbe ES. Zato dejstvo, da so bile osebe, ki so lahko koristile *Regime Excepcional de Regularização Tributária*, odvrnjene od tega, da ohranijo svoje premoženje, urejeno z zakonom, na Norveškem, v Lihtenštajnu ali na Irskem, pomeni omejitev pretoka kapitala, ki je prepovedana s členom 40 Sporazuma EGS.

Tožba, vložena 15. januarja 2009 – Komisija Evropskih skupnosti proti Velikemu vojvodstvu Luksemburg

(Zadeva C-22/09)

(2009/C 82/24)

Jezik postopka: francoščina

Stranki

Tožeča stranka: Komisija Evropskih skupnosti (zastopnika: B. Schima in L. de Schieter de Lophem, zastopnika)

Tožena stranka: Veliko vojvodstvo Luksemburg

Predloga tožeče stranke:

- Ugotovi naj se, da Veliko vojvodstvo Luksemburg s tem, da ni sprejelo zakonov in drugih predpisov, potrebnih za usklajevanje z Direktivo 2002/91/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2002 o energetske učinkovitosti stavb (⁽¹⁾), oziroma v vsakem primeru s tem, da jih ni sporočila Komisiji, ni izpolnilo obveznosti iz te direktive;
- Velikemu vojvodstvu Luksemburg naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Rok za prenos Direktive 2002/91/ES se je iztekel 4. januarja 2006. Tožena stranka do vložitve te tožbe še ni sprejela vseh ukrepov, potrebnih za prenos Direktive, oziroma jih v vsakem primeru še ni sporočila Komisiji.

(¹) UL L 1, 4.1.2003, str. 65.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Fővárosi Bíróság (Madžarska) 19. januarja 2009 – Sió-Eckes Kft. proti Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve

(Zadeva C-25/09)

(2009/C 82/25)

Jezik postopka: madžarščina

Predložitveno sodišče

Fővárosi Bíróság